ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobkyně R. Č.,** zastoupené JUDr. Dušanem Rendlem, advokátem, se sídlem SNP 1872, Most, proti **žalovanému Krajskému úřadu v Ústí nad Labem, se sídlem Velká hradební 3118/48, Ústí nad Labem,** o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2002, čj. 121441/02-102512/SMT/02, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Ca 5/2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 2. 2003, č. j. 15 Ca 5/2003-15,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 2. 2003 čj. 15 Ca 5/2003-15 se **zrušuje.**

II. Věc se **vrací** Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) proti rozhodnutí ředitelky Vyšší odborné školy sociálně právní, Střední pedagogické školy a obchodní akademie, M., . F. 2778, o nepovolení opětovného opakování prvního ročníku ve školním roce 2002/2003 stěžovatelce jako žákyni dálkového studia oboru Speciální pedagogika ve vězeňské službě s odůvodněním, že stěžovatelka neprokazovala dostatečné vědomosti, které by ji opravňovaly k postupu do vyššího ročníku střední školy, když na konci druhého pololetí školního roku 2001/2002 byla v pěti předmětech hodnocena stupněm nedostatečným a porovnáním výsledků studia za oba školní roky je plně odůvodněn závěr, že u stěžovatelky není záruka úspěšného zvládnutí studia daného učebním plánem a osnovami.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 2. 2003 č. j. 15 Ca 5/2003-15 bylo rozhodnuto o odmítnutí žaloby proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, o odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření a konstatováno, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že ve věci bylo již jednou rozhodováno pod sp. zn. 15 Ca 521/2002 a dne 5. 12. 2002 bylo řízení zastaveno z důvodu, že z přezkumu soudu byla podle ustanovení § 248 odst. 3 o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002 vyloučena mj. rozhodnutí krajských úřadů o odvolání proti rozhodnutím ředitele školy vydaným podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 564/2002 Sb.“). Žalobkyně podala po nabytí účinnosti s. ř. s. v zákonné lhůtě obsahově stejnou žalobu s poukazem na novou právní úpravu, když zde podle jejího názoru není překážka věci rozhodnuté, neboť ve věci rozhodnuto nebylo. Soud prvního stupně v odůvodnění uvedl, že žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného odmítá z důvodu nepřípustnosti podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. je nepřípustné přezkoumání takového rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno podle s. ř. s. nebo podle zvláštního zákona a rovněž podle ustanovení § 70 písm. f) jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon, jímž je podle názoru soudu prvního stupně v daném případě zákon č. 564/1990 Sb. Současně byl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnut návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření, neboť krajský soud konstatoval, že zde nejsou splněn podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný z důvodu nepřípustnosti žaloby v předmětné věci.

Proti uvedenému usnesení podala žalobkyně v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které se kromě obsáhle popisovaných hmotněprávních výhrad vůči napadenému rozhodnutí žalovaného zabývá rozhodnutím soudu prvního stupně, s nímž nesouhlasí a jemuž vytýká procesní pochybení. Stěžovatelka uvádí, že s účinností od 1. 1. 2003 pozbyla účinnosti část pátá o. s. ř. účinná do 31. 12. 2002 a s ní byla bez náhrady zrušena příloha A o. s. ř., která vylučovala ze soudního přezkumu rovněž rozhodnutí krajských úřadů o odvolání proti rozhodnutí ředitele školy; v současné době však není soudní přezkum takových rozhodnutí zakázán žádným zákonem, ani zákonem č. 564/1990 Sb., jak bylo podle názoru stěžovatelky nesprávně uvedeno v odůvodnění kasační stížností napadeného usnesení soudu prvního stupně. Usnesení krajského soudu stěžovatelka vytýká fakt, že v odůvodnění rozhodnutí nebylo uvedeno konkrétní ustanovení právního předpisu, kterým by byl soudní přezkum napadeného rozhodnutí v době po 1. 1. 2003, tedy po zrušení přílohy A k o. s. ř. a za účinnosti s. ř. s. vyloučen.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Proto se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda krajský soud při svém rozhodnutí správně posoudil právní otázku a zda rozhodnutí soudu prvního stupně je přezkoumatelné.

Soud přezkoumal kasační stížnost stěžovatelky a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Krajský soud v odůvodnění usnesení o odmítnutí žaloby uvedl, že důvodem odmítnutí žaloby je skutečnost vyloučení žalobou napadeného rozhodnutí ze soudního přezkumu na základě zvláštního zákona. Krajský soud sice v odůvodnění uvedl odkaz na ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. f) s. ř. s., které upravují případy vyloučení přezkumu rozhodnutí ve správním soudnictví zvláštním zákonem, avšak není zde uvedeno konkrétní ustanovení zvláštního zákona, jenž by soudní přezkum v napadené věci vylučoval. Soud prvního stupně pouze konstatoval, že *„i nadále jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí krajského úřadu o odvolání proti rozhodnutí ředitele podle zákona č. 564/1990 Sb.“* Tato argumentace však nemá oporu v zákoně, neboť žádné ustanovení uvedeného právního předpisu nezakazuje soudní přezkum rozhodnutí krajského úřadu o odvolání proti rozhodnutí ředitele školy. Soudní přezkum takového rozhodnutí byl sice vyloučen přílohou A k o. s. ř., která však byla s účinností od 1. 1. 2003 bez náhrady zrušena zákonem č. 151/2002 Sb., avšak v návaznosti na to nebyl novelizován zákon č. 564/1990 Sb. tak, že by v něm bylo uvedeno, že rozhodnutí krajského úřadu o odvolání proti rozhodnutí ředitele školy jsou vyloučena ze soudního přezkumu. Není tedy splněna podmínka, pro kterou by napadené rozhodnutí mohlo být vyloučeno ze soudního přezkumu, tedy že by tento přezkum byl vyloučen uvedeným zvláštním zákonem. Soud prvního stupně podle názoru Nejvyššího správního soudu pochybil, když z důvodu uvedeného v kasační stížností napadeném usnesení žalobu odmítl, neboť z tohoto důvodu nebylo možné odmítnout žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobkyně je důvodná a proto napadené usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé, nerozhodoval již o návrhu stěžovatelky na vydání předběžného opatření.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2003

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu